

vi ere overbeviste om, at man kun gjennem en saadan fortsat Prøvelse vil være i Stand til at danne sig en begrundet Mening om Hensigtsmæssigheden af det her foreslaaede Skridt og om Nytten eller Nødvendigheden af at bringe det videre. Vi ere villige til det, og hvis det ærede Medlem vil slutte sig til os, saa beherske vi tilsammen Flertallet. Det bliver altsaa hans Ansvar fuldt saa meget som de ærede Herrers, der høre til den anden Gruppe af Venstre, dersom denne Lov ikke føres videre. Jeg haaber efter denne bestemte og tydelige Erklæring at ville kunne regne paa det ærede Medlem og hans Venners Tilslutning, og at denne Sag maa blive ført videre og maa blive Gjenstand for en saadan Behandling, at der derved kan fremkomme en forstandig Løsning af den nu en Gang uheldigvis indtraadte mislige Situation for Banen. Jeg tror, at der er mange Forhold, som hensigtsmæssig kunne komme under Prøvelse sammen med denne Løvs Behandling, og at en Prøvelse af disse Forhold vil kunne bidrage væsentlig til at aabne Alles Øine for, hvad der maa siges i Fremtiden at være de rette Principer for Jernbaneanlæg her i Landet. Af disse Grunde ønske vi, at denne Sag maa gaa videre og ikke paa denne abrupte Maade blive bortskaaet. Som sagt, jeg gjentager dette til det ærede Medlem: hvis han vil slutte sig til os med sin Tylling, saa ere vi, hvad denne Sags Henviisning til videre Undersøgelse angaar, Herrere over Flertallet her i Salen.

Formanden (Arabbe): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Berigtigelse.

Berg: Det ærede Medlem gjentog flere Gange, at det var bestemt ingen Misforstaaelse, naar han tillod sig at citere nogle Ord af en Sætning af mig, uden at medtage de andre. Jeg siger: vi ere som Mindretal nødt til at forhandle under de Forhold, som Flertallet bestemmer for Forhandlingerne. Dette Flertal er det ærede Medlem for Kjøbenhavn og hans Venner. Naar nu det ærede Flertal, det forlovede Par fra sidste Vinter, i et eller andet Spørgsmaal ere uenige, saa mener det ærede Medlem at kunne raabe over til os om Hjælp, men vi blande os ikke i saa delikate Forhold. Det ærede Medlem raaber til os om Tilslutning, men jeg veed ikke, om han har nogen som helst Grund til at haabe paa min og mine Venners Tilslutning; thi Tilslutning kræver Tillid, og den er de Andre i Besiddelse af, men vi ikke. Altsaa, det ærede Medlem maa forstaa, at det ærede Flertal her i Salen, som stod sammen hele forrige Samling med Regjeringen, er det, der bestemmer de Forhold, under hvilke Arbeidet skal fremmes; blive de uenige, faae de ikke os til at være Forligsmæglere. Vi ville se paa, hvem af dem der er stærkest, og jeg for mit

Bedkommende vil ogsaa se paa denne Afstemning, om de bestemme, at Forhandlingen skal føres videre eller stoppe. Stoppe de op, ville vi ogsaa gjøre det, og forhandle de videre, ere vi villige til at forhandle med.

Bille: Den ærede Forsamling er nu bedst i Stand til at afgjøre, om jeg ikke var i min fulde Ret, da jeg sagde, at der ikke var eller kunde være Skygge af „Misforstaaelse“. Til at stemme sammen, om en Lov skal gaa over til 2den Behandling, behøve to forskellige politiske Partier ikke gjensidig „Tillid“. Det er en Afstemning, man kan foretage, selv med den dybeste Mistillid til hinanden iøvrigt. Den Forklaring, det ærede Medlem har givet, turde vise, at han ligesom hans fordums Meningsfeller, som han fører Krig med, i Virkeligheden ønsker, at denne Sag ikke skal blive ført videre, og saa er det karakteristisk for det ærede Medlem, at han ikke har Mod til at være dette aabent bekendt, men vil kaste Ansvaret for, hvad han selv ønsker og bidrager til at fremkalde, over paa Andre.

N. P. Jensen: De Udtalelser, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), tvinge mig til at komme ind paa en Realitetsforhandling af Sagen. Det er navnlig de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Spidsen af sine Bemærkninger, hvor ganske vist hans i alle Henseender, jeg kan gjerne sige glimrende Sukommelse, noget svigtede ham. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem yttrede med Hensyn til Duellen mellem Aarhus og Randers-Banen, men det forholder sig nogenunde albeles anderledes, idet det, der foreligger, maaste kunde karakteriseres som et Brud paa Tro og Love. I 1869 danne de sig et Selskab med det Formaal for Die at ville tilveiebringe en Jernbane mellem Randers og Grenaa. Dette Selskab arbejdede fuldstændig aabent, der var ikke Spor af noget Lyskyl i dets Optraeden, og efterat det havde bragt Sagen tilstrækkelig vidt, blev der af Regjeringen forelagt et Lovforslag om Randers-Grenaa Banen. Først efterat dette Lovforslag var kommen her ind i Salen, blev der fra Aarhus reist Ønsket om at faae en Sidebane fra Thorsager til Aarhus; men dette mødte den allerbestemteste Modstand i Udvalget, idet dette udtalte, at det ikke kunde anbefale et saadant Andragende, fordi en saadan Bane vilde optræde som direkte Konkurrent til Randers-Grenaa Banen, og at de Banskelsigheder, som den sidste i og for sig vilde have at overvinde, derved vilde i en væsentlig Grad blive forøget. Da Sagen kom til 2den Behandling her i Thinget, udtalte den daværende Indenrigsminister — det var Jonnesbech — sig heller ikke til Gunst for Andragendet, idet han karakteriserede det som en Sgle, der vilde blive sat paa Randers-Grenaa Banen paa et Punkt, hvor-